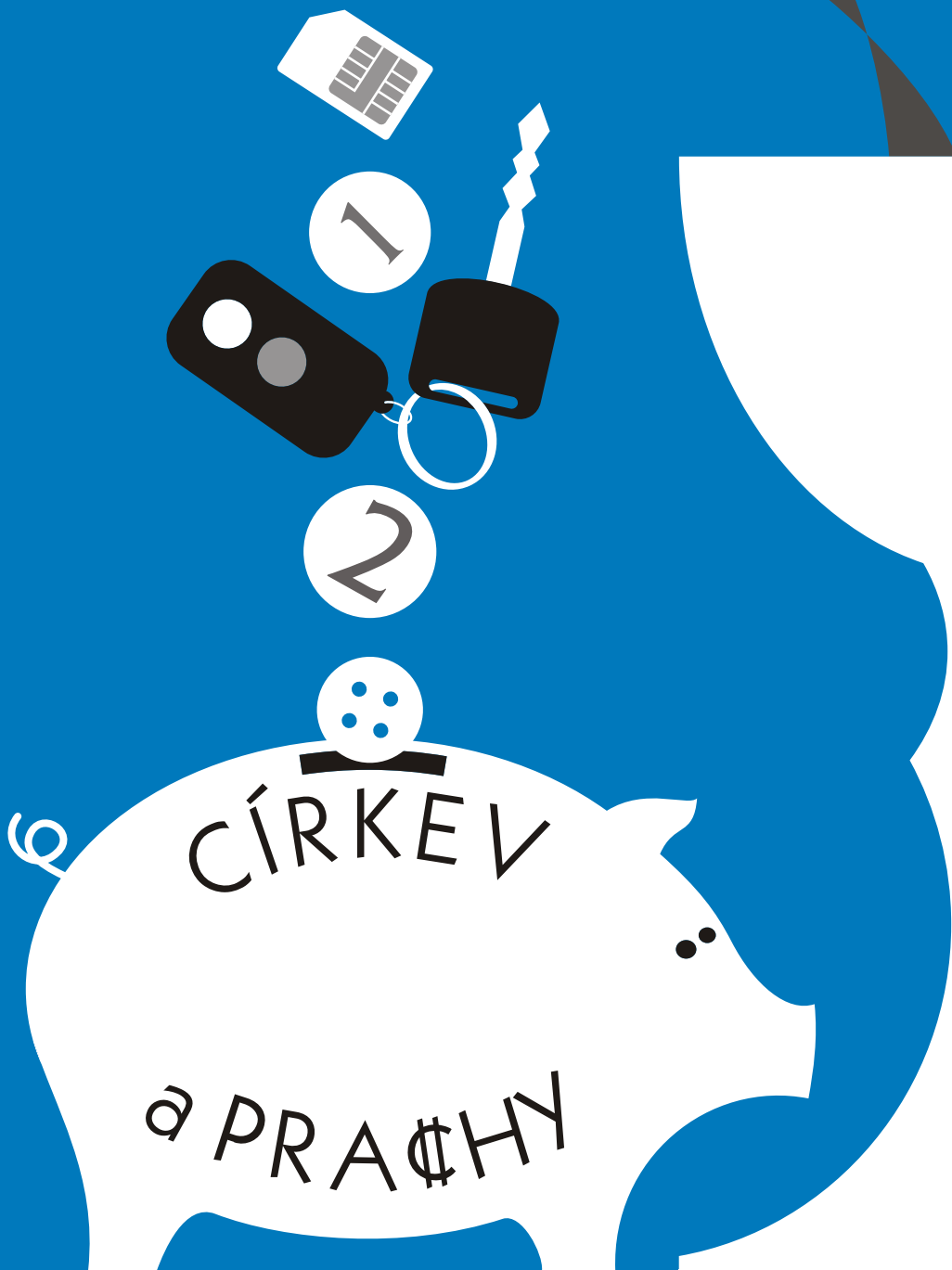

BRATRSTVĚ

EVANGELICKÝ ČASOPIS PRO MLÁDEŽ roč. 50/2009

Úvodník: Korunka ke korunce a očekávání se splní	Tomáš Groll	2
Ester: Božské inerce	Jaroslav F. Pechar	4
Církev a prachy:		
• Jednou to bude na vás!; rozhovor s P. Stolařem	Tomáš Groll	5
• Být Jobem i satanem	Jaroslav F. Pechar	7
• Anketa		8
• Zkusili jste už?	Roman Mazur	9
O čem se v Diakonii (ne)mluví: Jak se dělaní Nízkoprahy e!BULVY	Petr Neumann	10
Uchu pro potěchu: Relient K	Tomáš Koutecký	12
Povídka: Zacházím ulic	P. P. Payne	17
Ježíšovy tituly: Syn Boží	Roman Mazur	18
Božský vtipy	TC&JJ	18
Šimon, Eliška & babyboom: Dopis druhý	Eliška	19
Tohle se nemělo stát; rozhovor	Aleš Mostecký	20
Ostravo, srdce rudé!	Jan Zálešák	22
Melmac Space Orchestra; recenze	Kateřina Řehořová	24
Očima dítěte; recenze	Olcha Richterová	25
Pozvánka do jednoho světa; recenze	Ester Hubená	25
Všimli jsme si	Lenka Juřenová	26

Autor obálky: Poldislař

KORUNKA KE KORUNCE A OČEKÁVÁNÍ SE SPLNÍ Tomáš Groll

Obama na volební kampaň vybral 660 milionů dolarů, o polovinu více než McCain, a je prezidentem. Peníze úspěch přináší? Možná. Zajímavější než celkový obnos je struktura příjmů. Skoro 280 milionů nastřádal Obama od „drobných“ dárců, tedy od lidí, kteří poslali méně než 200 dolarů. McCain se více spoléhal na velké dárcy, velké korporace ze zemědělství či zbrojařství. Zbrojaři také dávali Obamovi a dále univerzity, nebo třeba Microsoft či Google. Peníze úspěch přináší ... ale také druh vztahu. Proč univerzity a zdravotnictví přispělo Obamovi a proč zemědělci a zbrojaři McCainovi? Každý očekává od

vítězství toho svého, že jeho vláda bude pro něj prospěšnější. Jestlipak cítí zvolený prezident závazek vůči svým dárcům?

A co církev? Od velkých korporací asi peníze moc nezískává. Co by také velký business mohl od církve čekat... Církevní pokladnička je spíše plněna příspěvky lidí; někdo dává více, někdo méně. A co chtějí drobní dárci od církve? Proč jí dávají své peníze? Američtí voliči očekávají, že jimi podpořený prezident jim bude lépe sloužit. Co my? Co pro nás znamená církev, co od ní očekáváme a dáváme jí dost, aby mohla naše očekávání naplnit? ■

The weakness of the strong is
that they only believe in strength.

Slabostí silných je, že věří jen síle.

Stefan Zweig

BOŽSKÉ INTERMEZZO

Jaroslav F. Pechar

Marc Chagall, Esther

Pvní kapitola příběhu je za námi. Je to příběh z Bible, a tak se můžeme ptát, kde je v celé té situaci Bůh. V Bibli čteme příběhy vysvoboditelů Božího lidu, kteří na královských dvorech zasahovali ve prospěch svých souvěrců. Napořád ale také čteme, jak Bůh do jejich života zasahoval.

Kniha Ester je jiná. Čteme o modlitbách a postech, čteme o dodržování předpisů Zákona – ale nečteme o Bohu, který působí. Nečteme ani o tom, že by Bůh některé modlitby vyslyšel – všechno se mohlo seběhnout tak, jak to kniha podává – politickým tlakem, na základě známosti, z důvodů osobní náklonnosti či naopak nenávisť. Každopádně zcela bez Božího zásahu

Již ve starověku ke knize Ester byla dopsána řada dodatků, která jí měla jaksi „produchovnit“. Připomínají Boha, který je v pozadí příběhu a jedná – jen v Bibli samé o tom jaksi není ani zmínka. Židé v ní žijí podle svého vyznání víry a podle nařízení Mojžíšova zákona, tak jak je převzali od otců. Žijí bez přímých Božích zásahů, bez zázraků, bez zjevení andělů, bez prorockých vizí. V knize Ester Bůh nepromlou-

val skrze sny, nepromlouval skrze své posly, skrze vnuknutí. Zbožná Ester či pohan Achašveroš – nikde neslyšíme, že by tu Hospodin obměkčil srdce jednoho, či zatvrdil srdce druhého.

V této knize najdeme mnoho krutosti, která nám a nejen nám připadne přehnaná a zbytečná. A najdeme v ní jasné výpovědi o tom, že Izrael je vyvolený národ a ať se proti němu kují jakékoliv pikle, nakonec to stejně vyhraje. A ani to není pohodlná a obecně přijatelná zvěst.

Ale takový je náš svět a tak ho vidíme i my jako křesťané. Náš svět je světem, kdy se Bůh nezjevuje, ani nemluví skrze anděly či proroky. Ne-setkáváme se s chozením po vodě či rozmnožením chlebě. Zato vidíme mocné, jak zneužívají svou moc a jejich pochlebníci jim tleskají. Vidíme krutosti, které jsou podle všeho lidského rozumu přehnané a zbytečné. A vidíme Izrael podle těla, který je tu přes všechno pronásledování, přes všechny křesťanské i arabské pogromy i přes nacistický a komunistický teror. Je tu stále jako živé svědectví, že i mlčící Bůh je stále Bohem, který plní svá zaslíbení.

To je svět knihy Ester. A je to náš svět. Svět Božího mlčení, či snad lépe – odmlčení. Ve Zjevení Janově se píše o náhlém tichu, které i pro pisatele bylo překvapivé po všem tom lomu posledního soudu. Ticho před bouří... Po něm přišlo troubení sedmi andělů a s nimi ten skutečný soud. Snad tedy právě toto Boží ticho je znamením, že Bůh už brzy řekne své konečné slovo o tomto světě. Svět, kde žijeme ne tak, jak nám vždycky po ránu říkají andělé, v poledne proroci a večer Boží vnuknutí, ale kde v modlitbách hledáme z Písma a svědectví otců Boží vůli. A jen jako vyznání víry můžeme tvrdit, že tak, jako skrze Achašveróše či Ester, tak i skrze naše myšlenky, slova a skutky ten mlčící Bůh si ve skutečnosti připravuje tento svět pro okamžik, kdy zatroubí sedm andělů, kteří již stojí připraveni před Božím trůnem. ■

JEDNOU TO BUDE NA VÁS!

Tomáš Groll

Farář potřebuje plat, střecha kostela opravit a církevní kancelář náplně do sešivačky. Církev potřebuje peníze. Kde se berou, na to jsem se ptal Pavla Stolaře - 1. náměstka synodní kurátorky. Do jeho kompetencí spadá financování církve, hospodářské věci, stavební věci, auta, rekreační střediska, zahraniční dary a historické studia.

Jak je církev financovaná?

Církev je přibližně z 1/3 financována ze státní dotace a ze 2/3 sbírkami, dary a ze svého vlastního majetku. Obrat celé církve, všech sborů, seniorátů, povšechného sboru je kolem 200 milionů, z toho činí státní dotace kolem 70 milionů. Stát nám přispívá hlavně na mzdy kazatelů, na pojištění kazatelů, drobně na provoz, a pak ve formě speciální dotace třeba na Sjezd mládeže.

Kolik by církev potřebovala?

200 milionů v současné době přibližně stačí, ale každoročně by nám chybělo právě těch 70 milionů, které dostáváme od státu.

Je církev schopna 70 milionů pokrýt z vlastních „zdrojů“?

Znamenalo by to zvýšení obětavosti všech aktivních členů církve asi na dvojnásobek. Kolik na člověka se nedá přesně vyjádřit. Zvýšit na dvojnásobek nezní dramaticky, ale problém je ve struktuře. Jsou lidé, kteří na salárech platí hodně a víc platit už nemohou. Pak jsou lidé, kteří platí málo a necítí se ke sboru tolik vázání. Dají pár korun či stovek ročně, a právě u nich se zvýšení očekávat nedá. Tři stovky ročně, zaplať pán Bůh za to, ale je to málo. Řády říkají, že by každý člen církve měl platit 5% příjmů. Kdyby to každý platil, to by bylo. Nám by stačilo i kolem 2,5%.

Kdy by měl člověk začít platit?

Myslím, že od té doby, kdy má nějaké své pří-

jmy. Asi ne aby za 16letého člověka platil jeho otec, ale když si to utrhne ze svého kapsného a dává, tak mi to přijde dobrý.

A co úvahy typu „neplatím salár, každou neděli dávám stovku do sbírky“?

To záleží na každém, jakým způsobem příspěvek dává, pokud si uvědomuje celkovou sumu. Dávání do sbírky je velmi užitečná záležitost, a patří liturgicky ke shromáždění. I když třeba kolující košíček se mi osobně moc nelíbí. Na druhou stranu sbírka je dar anonymní, tím pádem není možné využít možných daňových úlev dárce. Já osobně bych preferoval vyšší saláry a nižší sbírky, salár si můžu odpočítat z daňového základu. Některé sbory vydávají kupony, které si člověk předkoupí a může si je odpočítat z daní, a pak při bohoslužbách dává do sbírky jen kupony.

Měla by se církev snažit podnikat, pronajímat prostory?

V každém případě ano. To je správné a užitečné spravování majetku. Bylo by dobré, aby sbory dobře hospodařily se svým majetkem. Jsou sbory, které majetek nemají a asi mít nebudou. Ale když má někdo majetek, a je možné pronajímat, tak by měl pronajímat co nejefektivněji, řekněme s tržním nájmem a z nájmu se dá pak financovat církevní činnost. Ale je třeba zachovávat maximální míru opatrnosti. Už podle řádu církve s určitými nemovitostmi sbor podnikat nemůže, nebo je třeba souhlasu sborového shromáždění či nadřízeného seniorátního útvaru. Je to brzda před neuváženým prodejem nebo zatížením hypotékou. Opatrnost se týká nejen nemovitostí, ale i prostředků, co máme k dispozici. Například v Personálním fondu ČCE jsou peníze určené na krytí mezd farářů v případě nějaké rychlé odvolky církve od státu. Správní rada personálního fondu nyní spravuje asi 100 milionů korun, což by stačilo přibližně na rok financování platů všech

farářů ČCE. Peníze jsou uloženy velice konzervativně, tedy s malým ziskem. Na jednu stranu zahrabané hřivny, na druhou stranu je to zodpovědné. Kdybychom podnikali na akciovém trhu, tak bychom teď o mnohé prostředky přišli.

Majetkové narovnání státu s církvemi. V první polovině roku 2008 neprošlo parlamentem. Co by to znamenalo pro církve, kdyby to prošlo?

Así následující. Po dobu 60 let by církev dostávala ročně asi 139 milionů. Tato částka by byla celou dobu nominálně stejná. To znamená, že na začátku by systém byl v přebytku a na konci ve velkém nedostatku. Otázka však je, co se za šedesát let stane s penězi. Já chápu tohle majetkové vyrovnání jako šanci ČCE postavit se finančně zcela na vlastní nohy, tzn. začít hospodařit pouze s vlastními penězi, přičemž by na začátku dostala od státu nějaké peníze do vínku. Jak by s nimi dokázala ČCE hospodařit, by už záleželo jen na zodpovědnosti církve. Naši předci dokázali hospodařit. Za první republiky postavili některé domy a investovali na tehdejších okrajích města, např. v ejovicích. Tím vytvořili majetek, který nyní financuje třeba práci Ústřední církevní kanceláře. Navíc už v současné době je 1/5 farářských platů placena z personálního fondu. Peníze fondu jsou vypláceny co možná nejvýhodněji – formou stravenek, penzijním připojištěním, kde lze využít daňových výhod. Zbývá 4/5 mezd kazatelů jsou placeny ze státní dotace. Personální fond, který se stále vybírá (nyní 67 000 ročně na sbor obsazený kazatelem), představuje už částečné financování kazatelů církvi. Vybíraná částka se bude muset postupně zvyšovat. A v případě odluky od státu, byť její součástí by byl nějaký ten „dar“ do začátku, půjde o nalezení rovnováhy mezi počtem kazatelů, vybranými prostředky a majetkem, který máme. Udržet systém v rovnováze a nepodlehout euforii, že máme najednou dočasně hodně peněz. Po určité době bude prostředků méně.

Mohlo by tedy dojít ke snížení počtu kazatelů a sborů?

Na počátku by výrazný tlak na snižování počtu kazatelů pravděpodobně nebyl. Zacházení s penězi bude záviset samozřejmě na moudrosti těch, co je budou spravovat. Zatím si myslím, že se synod chová velice uvážlivě a neohrožuje s prostředky. Důležitější však bude obětavost členů církve. A v budoucnu právě vás mladých.

Jak to aktuálně vypadá s narovnáním? Sleduješ to?

Chodím na parlamentní komisi, padají různé návrhy, ale netroufám si ani odhadovat, jak to dopadne.

Naše církve získávala dary ze zahraničí. Už jste se překloupili do fáze, kdybychom my mohli poskytovat dary do chudšího zahraničí?

No, ne úplně, ale poměr se zlepšuje. Dáváme dary a členové církve jsou štedří zejména v případě katastrof. Církve má pro tyto účely pravidelnou sbírku charitativní a humanitární pomoci a vybere na ní asi 500 tisíc ročně. Protože do ČCE pořád tečou peníze ze zahraničí, tak je uzavřena smlouva se švýcarskou společností HEKS, která říká, že ČCE bude ještě od HEKSu dostávat nějaké peníze na určité konkrétní projekty, ale na oplátku, když my vybereme na nějaké sbírce peníze na zahraniční pomoc, tak ji poskytneme pomocí HEKSu. HEKS má s humanitární pomocí zkušenosti, dělá ji kvalitně a posílá peníze tam, kde jsou opravdu potřeba. Takže začínáme pomalu peníze „vracet“.

Co bys závěrem vzkázal omladině?

Aby se o penězích v církvi nebáli mluvit a přemýšlet a aby vůči církvi byli štedří, protože oni jednou od nás starších převezmou financování a budou to mít možná ještě těžší, protože opravdu budou muset spoléhat jen na vlastní zdroje. A aby se učili hospodařit – v malém. Tak, jak to dělají poradní odbory mládeže, které mají své malé prostředky a hospodaří s nimi, většinou odpovědně, a to vidíme rádi. ■

BÝT JOBEM I SATANEM

Jaroslav F. Pechar

Ležím takhle večer na posteli a náhle jsem slyšel hlas. Poznal jsem ho. Pohřbíval jsem tu sestru před mnoha lety a stýská se mi po ní dodnes. Vtělená laskavost. Farář je trénovaný na ledacos, a tak mě to vlastně ani nepřekvapilo. A ta dobrá duše mě pozvala na krátký výlet. Říkala, že do budoucnosti, ale jedním dechem mě varovala, abych to naše chápání toho, co bylo, je a bude, nebral moc vážně. Ano, naše chápání času v Bibli skutečně nijak výraznou roli nehraje. Že bych to někdy z kazatelny říkala...? Na další přemýšlení ale nebyl čas.

Zeptala se mě, kdo to je satan. Ano vím – odpůrce, žalobce. Ten, kdo se na soudní při snaží toho druhého co nejvíc očernit, svést ho z dobré cesty. Tak jako kdysi satan očerňoval Joba.

„Tohle čeká každého z nás“ řekla mi ta hodná sestra. Být Jobem i satanem. Já se trochu vylekal. Jobem – nu, dejme tomu. Jednoho to nepotěší, ale zase ta aureola mučedníka... Ale mám se stát satanem?! „Boží meducínka bývá hořká,“ zněla její odpověď, „ale léčí. Jedno i druhé a tebe i druhé.“ Když to říká ona, něco na tom bude.

„Bratr farář potřebuje zimní pneumatiky!“ ... „Ale to je dvanáct tisíc! To se vybere v celém sboru na Personální fond!“ ... „Jenže když skončí s autem ve stromu, nebudeme muset platit žádný!“ Joj – to je let, kdy se tohle na staršovstvu řešilo! A hlavou mi probleskla vzpomínka mého kolegy, že prý kdyby neměl tolik soukromých cest, tak by mu ty zimní gumy vydržely déle a nezatěžoval by tak sbor.

Z různých stran pak zněly všelijaké hlasy. Některé mi byly povědomé, jiné ani trochu. A čas od času jsem měl neodbytný pocit, že slyším i svůj vlastní.

„Ta vana není tak hrozná! Stačí si sednout trochu na stranu a ten oprýskaný smalt

přeci nemůže škrábat – no víte kam.“

„Já vím, že ta skříň nemá dveře. Ale vyhazovat ji nebudeme. Až přijde nějaký mladý farář po vás, ještě za ní bude rád!“

„Kdyby se prodala ta modlitebna v kazatelské stanici – stejně tam skoro nikdo nechodí – tak by bylo dost peněz na cokoliv!“

„Trhat ovoce na farské zahradě může kdokoliv ze sboru!“

„Farář, který se neumí postarat o vybrání příspěvku na Personální fond, by ho měl zaplatit ze svého. Nebo alespoň přijít o všechny příplatky.“

„Do každého sborového dopisu musí přijít složenka! Vždycky to tak bylo.“

„Nešlo by tu Vánoční hru dětí hrát jinde než v kostele? Víte, kolik se protopí?“

„Zvedneme taxy za pohřby, svatby, křty ... Že neexistují!? ... Tak je zavedeme!“

„Musíte to, bratře faráři, říkat při každých ohláškách, ať lidi platí!“

„Musí ten farář tolik telefonovat? Potřebuje ten internet? Já bez toho taky žiji!“

„Stačí ta stovka ročně na to, aby člověk měl právo hlasovat?“

„Ano, ta sestra je trochu zvláštní, ale dává sboru dost peněz!“

„Myslíte, že bychom měli ten dům pronajmout právě tomuto obchodníkovi? Prodává tam cigarety a alkohol dětem!“ „No jo, ale ten příjem vytáhl sborové hospodaření z červených čísel!“

„Farskou zahradu ale pronajímat nesmíme! Je to dědictví po otcích!“

A do toho všeho mi zněla ta známá slova: „Pravím vám, že z každého planého slova, jež lidé promluví, budou skládat účty v den soudu.“

Kdyby satan mlčel, nebyl by Job trápen. A i ten Job byl pochválen vlastně až tehdy, když položil ruku na ústa svá. Vidění posledního soudu? Sen? Varování?

Kdo ví... ■

PROČ MÁ/NEMÁ STÁT FINANCOVAT CÍRKVE?

Tomáš Hubáček, muzikant a režisér

Ne každý hledá na své duchovní cestě koleje vyjeté jinými, ale pro ty, co o to stojí, představují církve - oproti sektám - snad bezpečnou cestu. Takže ano, financovat.

Marta Kellerová, výtvarnice

Dnešní stav, kdy církev hradí platy kazatelům a stát je z velké části dotuje, považuji za dobrý. Stát i církev se navzájem potřebují. Pokud se jednou parlament rozhodne dotace omezit či zastavit, církev to bude muset umět přijmout.

Miroslav Gabriel Částek, herec, člen laického sdružení sv. Dominika

Mají-li církve kromě své duchovní služby pečovat o staré a nemocné, měly by dostat státní podporu.

Čuňas (František Stárek) bývalý disident a vydavatel časopisu Vokno:

Po pravdě řečeno nevím.

Nabízí se daňová asignace. Jak já katolík vám budu vysvětlovat například vstupné v katedrále, když mi je samotnému z toho, velmi mírně řečeno, smutno.

Ing. Jakub Medek, agronom

Má, protože každou církev povoluje. Stát má právo veta. Tím pádem má stát kontrolu, zda mu v něčem překáží nebo něco přináší. Je otázka: Do jaké míry financovat? Zda podporovat vše – od platů, budovy po aktivity – nebo jen to, co je pro stát podstatné. Tím, že je církev financovaná státem neznamená, že je mu podřízená.

Lister, 3. technik kosmické lodi Červený trpaslík

Církve? To jako myslíte ty pámbíčkáře, co pořád hledají odpovědi na metafyzický záhad? Já si myslím, že je to stejnej blábol jako Krytonovo křemíkový nebe. No... ale pokud by to znamenalo, že bude financovat i církev kočičích lidí, jejichž jsem vlastně bůh, tak to jsem pro.

Roman Mazur, člen COMU

Nemá. Protože kdyby mou vlastní rodinu museli pravidelně dotovat rodiče nebo někdo jiný, nepovažoval bych se za dospělého a styděl bych se. Církve je pro mě rodinou víry. Když bude fungovat, jak má - dospěle, zvládne se zaplatit sama.

Poděbradský seniorát

Jestliže stát disponuje církevním majetkem, nemá jinou možnost. Až se to vyřeší (jestli se to vyřeší), měly by se církve naučit hospodařit samy za sebe.

Otázka je, zda stát financuje církve, nebo jen vrací, co církvim dluží. Pak by to znamenalo, že pojem financování církve není správný.

Myslím, že by stát měl financovat církve, protože jsou schopné dělat zajímavé věci, o které by stát neměl být ochuzen.

Ze všeho nejdřív by měl stát vrátit církvim, co jim bral za celou dobu vlády jedné strany. A pak bychom se mohli bavit co dál. Samozřejmě že od státu je to pohodlnější a pořád věřím, že pro stát je církev i užitečná. Ale církev jsme my a tak kladu otázku: Za kolik nám církev stojí?

Myslím, že stát by měl podporovat církve (ne jen) finančně, protože vůči nim má dluh (ne jen finanční) z minulého režimu. Evropa je postavená na křesťanských základech a stát by na to neměl zapomínat, jakkoliv je orientovaná jeho vláda.

Ať stát financuje církve jako v německy mluvících zemích - občan se sám rozhodne, jestli věnuje část svých daní na sport, kulturu nebo církve.

Stát by měl podporovat církve, protože se nejspíš neofinancují samy, ale zase by je podporovat neměl, protože církve nejsou státní instituce - nebo by aspoň neměly být.

Otázka příště: „Co vás přiměje chovat se ekologicky?“

Odpovědi na adresu: bratrstvo@evangnet.cz s předmětem VOX POPULI do 23.2. 2009

ZKUSILI JSTE UŽ?

Roman Mazur

...uvědomit si, že obvykle existuje přímá úměra mezi množstvím peněz, které věnujeme sboru, a tím, jestli má naše křesťanské zázemí příjemnou podobu, zajištěného zaměstnání a možnosti dalšího šíření křesťanské víry, naděje a lásky?

...začít s pravidelnými příspěvky sboru i z malého kapesného?

...nemáte-li vlastní významný zdroj finančních příjmů, investovat do našich sborů Vaši energii a čas, které jsou také svého druhu „penězi“?

...máte-li pravidelný příjem a vlastní účet, přemýšlet o pravidelném měsíčním převodu přiměřené částky na účet sboru?

...podáváte-li daňové přiznání, odečíst dary církvi a dobročinným organizacím z daňového základu?

...propočítat, co by se stalo, kdyby každý aktivní člen církve věnoval církvi doporučených 5 procent příjmu? ■

JAK SE DĚLAJÍ NÍZKOPRAHY

Petr Neumann

„Ahoj Lidko, jak se máš? Už jsem Tě pár dní neviděl. Zdáš se mi nějaká bleďá?“ „No, to se Ti nezdá.“ „Co se děje, chceš o tom mluvit?“ „Jo, ale ne tady.“ „Ok, pojď vedle, tam je více soukromí...“ „Vyhovuje?“ „Jo, dobrý...no...víš...jsem v tom.“

Podobných úvodních rozhovorů je v našem nízkoprahovém komunitním centru nespočetně. Tedy, vlastně to počítáme. Stává se to tak 5500x za rok. Pro jiné radostná událost, pro druhé průšvih. Z rozhovoru není patrné, kolik Lidce je – 14 let. Ale to je konec, nebo spíše nový začátek rozhovorů, které mají své kořeny. Třebas takové:

Rozumím ti dobře - je ti 13 let a chceš o to už přijít? Promluvíme si. Co tě zajímá? 1) Odkdy to můžeš dělat? Ve tvých letech je to nezákonné. Budou to řešit policajti, doktor, dozvědí se to rodiče, možná bude soud. Důrazně doporučuju, abys to nedělala. 2) Partner na tebe tlačí? Zkuste se nejdříve mazlit. Poznej nejdříve svoje tělo, co se mu líbí a co ne, poznej partnera. Udělej to, až budeš opravdu připravená. 3) Přesto to chceš? Chceš to za každou cenu, chraň se! Použijte kondom nebo jinou antikoncepci. Porad se s lékařem. Nejlepší by bylo, kdybyste spolu na sex počkali alespoň do 15 let.

4) Aha, říkáš, že se stejně nechráníš, že je ti kondom nepříjemný? A je ti partner věrný? Pojď se podívat, máme tady fotky lidí, kteří onemocněli sexuálně přenosnou chorobou, a takhle to může vypadat. Chtěla by sis popovídat o tom, jak se ochránit?

6) Zajímá mě, jakou máš představu o tom co dělat, kdybys otěhotněla? Co obnáší být maminkou? Je na roli tačky připravený Tvůj partner? Budete mít kde vychovávat miminko? Co škola, práce, zajištění obživy?

Zkrátka, sexuální dotazy vládnou světem mladých lidí. Ale nejenom sex, i jiné příklady: Utekl jsi z pasťáku? Ok, pojď si popovídat. Co tě k útěku vedlo? Šikana? S kým a s jakým úspěchem jsi to řešil? Jak hodláš řešit svou

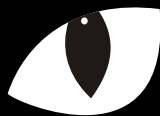
nejbližší budoucnost? Tvůj útěk musím nahlásit. Pochopitelně tě nebudu držet a než pro tebe přijedou policajti, máš možnost jít, kam chceš. Ale útěkem si dlouhodobě ubližuješ. Bylo by lepší, kdyby ses přihlásil sám, dobrovolně a zkusíme šikanu řešit.

K řešení je toho vždycky dost – experiment s lákavou drogou, krachy prvních lásek, potíží se dostat na vytouženou střední školu, uliční elpaso (loupežné přepadení), čorka v samošce, moderní potíže s příjmem stravy, konflikty s vrstevníky, ve škole.

Je zkrátka patrné, že se spíše ptáme a o situacích se s klienty bavíme. Dotazy a rozhovory můžou dovést mladého člověka k uvažování nad situací. Rozhovor má pak formu podpory – nejsi sám, poradenství – co s tím, nebo intervence – bacha na tohle. Rozhovory umožní mnoha událostem citlivě zabránit nebo alespoň minimalizovat škody. To je poslání nízkoprahových zařízení pro děti a mládež – předcházet rizikům plynoucím z dospívání a u těch center, které se věnují romské komunitě, navíc pomáhat se sociálním začleňováním. Ale to je kapitola sama pro sebe.

Kromě toho se naši klienti mohou vyřádit v bezpečném prostoru klubu. Setkat se s kamarádem, nebýt sám, nebo být sám, třeba na židli se sluchátky na uších. Snažíme se navázat s klienty pracovní, partnerský vztah. Cíle každého z nich mohou být různé, ale nám jde o jejich důvěru. Dopady naší práce jsou buď takové, že opravdu a pouze umírníme škody – i to je dobré. Anebo vskutku přispějeme k tomu, že se něco nevhodného, rizikového nestane – tedy tomu zabráníme. V tom horším případě jednoho dne z našeho centra vyleze alespoň poučený samorost. V tom nejlepším případě postavíme mladého člověka na vlastní nohy odpovědného sám za sebe a připraveného uspět ve společnosti. Život je pestrý, a tak ani naše práce není černobílá. A o tom to je.

autor je ředitel střediska DČCE v Rokycanech ■

ZÁSEK V 60. LETECH ANEB MÓDNÍ POLICIE

Šafářky

16. 1. měl každý, kdo zavítal do kulturního domu Krakov v Praze na Bájecnej bál, možnost vidět stádo tančících oblud-evangelíků. Většina vypadala fakt hrozně a výjimky potvrdily pravidlo. Naše odborná módní poradkyně provrtala některé z nich svým kritickým okem a tady vám přinášíme některé z jejich postřehů.

Tento pán opravdu nezvolil vhodnou paruku. Je o odstín a půl tmavší než oblek, takže spolu barevně nekorespondují. Kravata má zřejmě symbolizovat politickou orientaci a dokonce i ladí s odleskem brýlí, avšak v nudném celku působí příliš extravagantně. Nemůžeme ocenit ani samotný výběr barvy, neboť jde o hit předminulé sezóny, dnes se nosí spíše oranžovozeleňá. I přes zcela nevhodný výběr oblečení působí tento pán na plesu skoro nejlépe. O ostatních se vůbec nedá tvrdit, že by měli vkus, naopak, nevkusní byli skoro všichni.

Jak se zdá, oranžová, která dávno vyšla z módy, byla opravdu „hitem“. Potvrzují to i tito dva, kteří jsou jako pár naprosto nevhodní. Už na první pohled bije do očí markantní výškový rozdíl. Žena by se příště měla rozhodnout mezi vyššími podpatky nebo jiným společníkem. Zjevná snaha sladit košili s šaty se minula účinkem. A to ani nemluvíme o „maškarádě“ na saku muže, která se hodí maximálně na vidláckou zábavu. Slečniny špatně zvolené doplňky jsou jednoduše řečeno: „Každý pes, jiná ves“. Náhrdelník je sice opravdu skvostný, nicméně k šatům a vzezření slečny se vůbec nehodí. Dále je nutno zmínit se o plandajících rukávech, které pokud se někdy nosily, tak snad jedině v 60. letech, dnes rozhodně ne.

Tato slečna je opravdu šmrncovní kousek, ale snaží se jen o nápodobu jistě slavné herečky, což hodnotíme negativně. Mimochodem, co si budeme povídat, ale rudá barva už má svoje nejlepší léta za sebou, i když střih šatů je poměrně vhodný. Elegantní kabelčičku by však bylo lepší vyměnit za jednodušší vak, který by se lépe hodil k šatům. Nevhodně zvolené jsou i korále a náramky. U korálů by stačila pouze jedna šňůra a náramky by měly být z jiného materiálu, rozhodně ne plastové. Také jsou o dost bělejší než ostatní doplňky a hlavně zuby, které se slečna taktně snaží schovat svým jemným úšklebkem. Pochválit můžeme čelenku ve vlasech, sice bude módním hitem až za rok, ale aspoň o ní nemůžeme říct, že je stará. Jen máme mírné obavy, jestli není zakoupena ještě v 60. letech, to by pak byla stará až moc. Co se týče očí – hrůza. Jít bez důkladného nalíčení na ples je v dnešní době na pováženou. A na závěr ještě menší rada, jelikož má slečna dosti vystouplé klíční kosti, doporučili bychom volný límec kolem krku.

RELIENT K

Tomáš Koutecký

Vznik a počátky kapely

Když se v roce 1998 kluci Matthew Thiessen (kytara, zpěv, klavír), Brian Pittman (baskytara) a Matt Hoppes (kytara, vokály) na střední škole v Cantonu v Ohiu domluvili a založili společně rock/punkovou kapelu Relient K, určitě nečekali, že to dotáhnou tam, kde se tahle kapela nachází dnes. Jejich hudební nadšení ale pokračovalo i na univerzitě Malone College ve stejném městě, a tak mohli ještě v témže roce vydat demo nahrávku All Work And No Play, na které se bicími podílel Todd Frascone. V roce 2000 přichází první EP album, 2000 A.D.D. a nedlouho poté, v dubnu 2000, jejich první dlouhohrající CD s názvem Relient K. Na obou nahrávkách hraje na bicí Stephen Cushman.

Hudební styl a tvorba

V hudebním stylu můžeme v průběhu tvorby pozorovat poměrně velký vývoj. Počáteční tvorba skupiny bývá často označována jako neo-punk nebo také americký středoškolský rock. Hudba se vyznačuje výraznými kytarovými riffy, často však poměrně jednoduchými, silným využitím vokálů a celkově hrubším zvukem. V textech hojně používají současné kulturní prvky, aby na nich ukázali biblické principy (například skladby 17 Magazine – název stejnojmenného časopisu, Charles In Charge

– název stejnojmenného sitcomu). Texty mají už v této počáteční době, kdy bylo všem členům kapely okolo 20 let, svou hloubku a zároveň vtip.

Po prvním albu Relient K následuje po roce album The Anatomy of the Tongue in Cheek (2001) a album Two Lefts Don't Make a Right... but Three Do (2003). S ním také postupně vzrůstá jejich úspěšnost, stále lepší hodnocení hudebních časopisů, nominace alba na cenu Grammy a také více než 500 000 prodaných kusů. S přibývajícimi hudebními zkušenostmi jsou znát propracovanější vokály i zvuk kytar a ve skladbách se častěji objevuje klavír. Hudební styl celkově zjemňuje a mění se na pop punk nebo také alternative rock. Alba začínají obsahovat také pomalé, klidné skladby (Getting Into You, Less Is More). V roce 2004 přichází čtvrté studiové album, Mhmm, obsahující dva neznámější singly skupiny, Be My Escape a Who I Am Hates Who I've Been. Po něm došlo ke změně na postu baskytaristy, po šesti letech Briana Pittmana vystřídal John Warne. Název zatím posledního studiového alba, Five Score and Seven Years Ago (2007), napovídá, že se jedná již o páté album a od vydání toho prvního uběhlo už 7 let. Pětka v názvu ukazuje také na to, že na albu se už podílí i pátý člen skupiny, kytarista John Schneck. Album je označováno jako zatím jejich nejpozitivnější počín, i když obsahuje písně jako Faking My Own Suicide (Předstíral jsem svou sebevraždu) nebo Deadbed (Lože umírajícího).

Zajímavosti

V kapele se vystřídal celkově už 6 bubeníků, jen v roce 2000 to byli 4. Název kapely vychází z názvu auta, které používal kytarista Matt Hoppes, Plymouth Reliant K. V roce 2005 vyšlo album se smyčcovým zpracováním 12 skladeb od Relient K, String Quartet Tribute to Relient K. Kapela nahrála za 10 let své dosavadní existence již 5 alb, 6 EP alb, 2 vánoční alba, 8 singlů a dohromady přes 80 skladeb. ■

SVĚTLO – NOEMOVA OBĚŤ

Pavel Jun

Gen 8,20-22

CO VIDÍTE NA OBRÁZKU?

Muž leží na zemi. Beránci. Někdo kouká z okraje obrázku.

Barvy jen černá a bílá. Světlo a tma. Co kdybychom začali tím? KDE JE NEJVÍC SVĚTLA, KDE JE NEJVÍC TMY? Dole, na zemi, ten muž je černý taky... světlo je zase v takovém kruhu kolem beránků. Pak je na mužově tváři, na jeho rukách, v místech kde má srdce.

CO TAM DĚLÁ TEN MUŽ? CO VÁM PŘIPOMÍNÁ JEHO POSTOJ?

Klečí, kroutí se. Co vyjadřuje tím, jak leží? Na zemi ležící je bezbranný, malý.

JAK NA VÁS PŮSOBÍ, CO VE VÁS VYVOLÁVÁ?

Soucit a lítost – takhle bych nechtěl dopadnout, takový „chudák“?

Závist – takhle bych se chtěl jednou schoulit, jako malé dítě, nemuset pořád „stát na svých nohách“?

Něhu – „je jako moje dítě“...?

CO TAM DĚLÁ? Pojdte si vymyslet, co všechno by to mohlo znamenat. Nespěchejte na to. Nevymýšlejte moc. Spíš si zkuste sami sebe tak představit.

Je mu smutno? Bojí se? Spí? Schovává se? Modlí se?

Když vymyslíme opačný postoj, tak přijdeme na to, co tam asi dělá. Pěkně zpřímá stát. Jako že se nedám. Ruce v bok nebo pěst. Nebo jiné gesto. Bojovný bojový postoj.

A CO DĚLÁ?

Modlí se. Jsou tam ti beránci. **Obětuje.**

Ti beránci ... také vypadají, jako když spí? Jeden má otevřené oči.

Je moc **blízko slunci**, je moc blízko Bohu. Skoro se ho dotýká.

Je to Noe. Obraz se jmenuje „**Noemova vděčnost**“.

Noe dělá jako první po potopě to, že přinese oběť. Dává něco ze sebe. Dává sebe. Děkuje. Svěřuje sebe.

A znamená to: já ve srovnání s tebou, Bože... Bez tebe... Že tu jsem...to Ty... Neříká já, říká Ty.

Kdybyste měli čas a chtělo se vám do toho, vezměte si tužku a napište „Modlitbu pro Noa“. Co říká, myslí, cítí.

A ještě k postavě na okraji: JE TO NOEMOVA ŽENA? VÍ, CO SE DĚJE? JAKOBY SI CHTĚLA ZAKRYT OČI. VÍ, ŽE NEMŮŽE DÁL. ASI USTOUPÍ? PODÍVÁ SE?

A DOVEDETE NAJÍT NA OBRAZE SEBE? RADŠI BYSTE SE PODÍVALI Z OKRAJE, Z DÁLKY, JAKO TA – ASI NOEMOVA ŽENA? STÁT, ALE SE ZAKRYTOU TVÁŘÍ. NEBO „BYSTE DO TOHO ŠLI“ JAKO NOE?

A DOJEM Z OBRAZU? JE TO TEDY SMUTNÉ NEBO NE (BÝT ČLOVĚKEM)? TĚŽKO ŘÍCI, KDYŽ SE NA TO TAK DÍVÁTE...?

Člověk – to není světlá postava „nastálo“. Je také část země. „Adam“.

Kam se podělo to světlo (co jsme ho viděli na minulém obrázku)? Nemá ho v srdci? (To se jen Chagallovi smekla ruka, nebo to tak myslel?)

Noe (člověk) se neudělá sám pro sebe. Nestane se z něj farmář, hrdý, udřený, „nezávislý“, bezohledný. Je to také dítě. Odkázaný zůstane. I když je „oddělen“, „vysazen“.

Co bude tedy s lidským životem, když máme ten nebeský syndrom (jak jsme o tom přemýšleli posledně)? Zbývá spalující touha?

Ne. Podívejte se: To podstatné v životě bude komunikace – až k tomu „dávání sebe sama“. Je tu ta vzdálenost mezi... ano, a my přes ni budeme podávat, předávat... slova, myšlenky, dary, pohledy, vzpomínky...

Ale bude probíhat „komunikace“. Sdělování. Předávání darů, slov, myšlenek, žít „před tváří Boží“... A před tváří druhého člověka pak. A v tom je „štěstí“. (Závist a něha byly pravdivé).

Žít ve světle slunce – i když takhle skloněn.

„Mezi“. Mezi námi to je. (Z mého pohledu). Ztělesňují to ovečky. Vlastně Beránek. Zase „Kristus“

PRAKTICKY: CO JE TŘEBA K PŘEKONÁNÍ ODSTUPU, ABY „NEBESKÝ SYNDROM“ USTOUPIL? (ZE ZKUŠENOSTI NEBO Z OBRÁZKU...). JAK SE „DĚLÁ KOMUNIKACE“?

Já osobně moc nedávám šanci „silným“ (spíš: co si na ně hraji), úkol, úspěch... Ti se v životě takhle neschoulí. Ti k tomu nemají tu **odvahu**.

Potřeba je pořádný kus odvahy a **důvěry**.

Mít zásadní **úctu** k druhému.

Stojí to často námahu. Někdy i **oběť**.

Vzdálenost (mezi námi a Bohem, ale taky mezi námi lidmi) nepřekonáme bez toho – že dáme sebe. Že nás to něco bude stát, i riziko a bolest. A nikdy ji nepřekonáme docela.

Haleluja

Pavel Jun

Leonard Cohen

C G C a C

1. Král Da vid znal prý ten taj-ný tón, kte-rým se brá-ny ne-bes

6 a F G C C/G

o-tev-rou a pak je sly-šet co se vne-bi zpi-vá je

11 C F G a F G

ti-chá noc, ne pŕj-dem spát, pak mů-žem ta-ké sly-šet snad, jak an-dě-lé zpi-vaj

16 e a F a

Bo-hu ha-le-lu-ja Ref. Ha-le-lu-ja ha-le-lu-ja

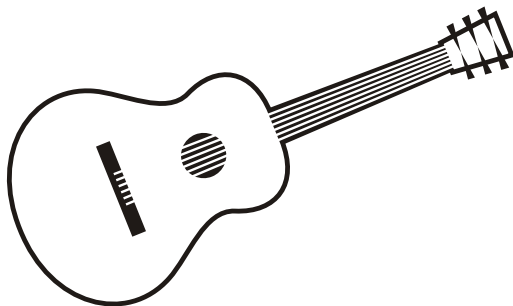
22 F C G7 C

ha-le-lu-ja ha-le-lu-ja.

2. Černá kapela (co) hrává blues
U zastávky na autobus
Tulákům ztraceným ve velkém městě
Pak ztichne, to se může stát
A když začíná znovu hrát
I oni hrajou Bohu haleluja.
Haleluja...

4. Kdybych já znal ten tajný tón
Kterým se brány nebes otevřou
A pak je slyšet, co se v nebi zpívá.
Je tichá noc, nepůjdem spát
(Pak) můžem i my slyšet snad
(Jak) andělé zpívají Bohu haleluja.
Haleluja...

3. Orchester právě dohrál tuš,
Pro muže se sklenkou moulin rouge
Opilý sebou a mocí se kolem sebe dívá
Dirigent čeká pokyn až
Bude se hrát do války marš
Však z trumpet zazní jenom Haleluja
Haleluja...

Pomůcky: vytištěný biblický text na formát A3, neúplný text na menším papíru (A5), vytištěná jména novin, papír, svazek novin, pastelky, lepidlo, nůžky, předem připravené ilustrace k příběhu (asi 20-40, lze najít např. na Google přes vyhledávání obrázků, když do hledaného textu zadáme biblický text v mezinárodní zkratce „Luk 10, 25“ či jméno hrdiny anglicky a německy: Samaritan, Samariter).

I. SPOLEČNÁ ČÁST:

1. **DOPLNĚOVÁNÍ TEXTU:** Účastníci rozdělení do dvojic dostanou vytištěný text podobenství, v němž je přibližně polovina každé věty nahrazena tečkami. Jejich úkolem je text obsahově doplnit. Poté se přečtou výsledky.
2. **SPOLEČNÁ ČETBA:** Společně text dvakrát přečtete - nejprve postupně po jednom verši a poté dramaticky - rozděleně na role (vypravěč, zákoník, Ježíš, Samaritán).
3. **PRÁCE S VELKÝM TEXTEM:** Text se umístí na stěnu, každý si vezme pastelku a po chvíli přemýšlení nahlas přečte a podtrhne rovně nejprve větu či sousloví, které se mu v podobenství nejvíce líbí a poté vlnkovane část, která se mu líbí nejméně a nejradyji by ji z příběhu vynechal.
4. **OTÁZKY, KTERÉ SI NAD TEXTEM KLADU:** Každý se zamyslí a řekne jednu otázku, která ho k textu napadá. Vedoucí otázky nahlas zopakuje a zapíše si je (k odpovědím dojde později).

II. ROZDĚLENÍ NA SKUPINKY 2-4 ÚČASTNÍKŮ:

5. **TITULKY NOVIN:** Vedoucí rozdělí papír, na němž jsou vytištěna jména různých novin a publikací - např. Respekt, Lidové noviny, MF Dnes, Večerní Jeruzalém, Blesk, Haló noviny, Osvobození (samizdat samaritánských partyzánů), Policejní věstník, Zdravotnické listy, Bílý kruh bezpečí (zpravodaj organizace, zabývající se pomocí obětem trestných činů), Pohostinství. Cílem je vytvořit titulky novin k příběhu Lk 10,30-35. Titulky mají v několika slovech vyjádřit podstatu příběhu. Každé noviny mají ale jiný okruh čtenářů, a proto hodnotí příběh z jiného úhlu.
6. **UMĚLECKÁ - KOLÁŽ TEXTŮ A OBRAZŮ:** Účastníci si po dvojicích vyberou jeden moment příběhu, který chtějí ztvárnit. K němu vytvářejí koláž z fotografií z novin a(nebo) z titulků či jejich částí, korespondujících s vybraným textem.
7. **SOCHAŘSKÁ:** Každý ze skupinky se stane sochařem, vytvářejícím sousoší, a ti ostatní materiálem. Vybere si jeden okamžik příběhu, stanoví, kdo představuje kterou postavu příběhu, v jaké má být pozici a jak se má tvářit. Ostatní se nastaví přesně podle sochařova pokynu a vytvoří sousoší, v němž se chvíli potichu vciňují do příběhu. Poté se přesune role sochaře na dalšího účastníka.
8. **UMĚLECKÁ KRITIKA:** Účastníci vytvoří z vytištěných ilustrací k příběhu výstavu, přičemž uspořádají ilustrace od nejméně zdařilých k těm nejzdařilejším.

III. SPOLEČNÁ ČÁST:

9. **PREZENTACE:** Každá skupina předvede ostatním výsledky své práce. Přečtou se titulky novin, proběhne výstava koláží, soch a vernisáž výstavy ilustrací.
10. **ODPOVĚDI NA OTÁZKY:** Znovu se přečtou otázky, shromážděné v bodu I.4 a účastníci se pokusí na ně odpovědět. Na některé otázky se třeba odpověď nenajde - nevadí.
11. **ZHODNOCENÍ:** Vedoucí zopakuje jednotlivé kroky 1 - 10, jimiž postupně skupina prošla a poté nechá účastníky vyjádřit, co na ně jak zapůsobilo. Nakonec se již bez komentáře přečte ještě jednou text.

ZACHÁZÍM ULICÍ

P. P. Payne

Zacházím ulicím k domu a zvoním domácím zvonkem. „Je tam Lída?“, volám. - Slyším nesrozumitelné výmluvy její matky. Schválně křičí, aby se reproduktorek zahltil. Ale z domu vycházejí lidé a postávají před domem. Jsou v takzvaných trepkách, bačkorách, pantoflích, papučích, přezůvkách, dřevácích, případně i cvičkách a kečkách, či domácích čizmách. To je sdostatek přesvědčivých důkazů, že nikam nechtějí jít, že jen tak vyšli. Následně zjišťuji, že někteří zůstali postávat na chodbě a na schodišti. Využil jsem příležitosti a vniknul do domu. Proč ale všichni vyšli? Proč jen tak vylezli za své prahy? Chybí mi jedna tkanička u mé vycházkové obuvi. Takto je degradována také na domácí obuv, ale i jinak se cítím být vta-hován mezi ty domácí obyvatele. Schodiště je jich plné a nedaří se mi dostat se k Lídinu bytu. Jsem nucen vřadit se do špalíru. Zástěry, utěrky, vařečky, tepláky, celuloidové brýle. Vzduch sytý parou a cibulí. Nejasné vzdychy. Cítím pot těla silné paní vedle mě a teprve pak mi do-

chází její slova: Všichni tam musíme. Pot přechází jako náказа také na mne. „Lída umřela,“ ptám se, nějak jsem odušil, že jde o Lídu, a zavrával. Ta silná dáma si mě skrz vlastní slzy prohlédla a řekla: „nekažte jí radost“, a s úsměvem: „běžte pryč“. Chtěl bych, rád bych vyběh', ale chybí mi už celá bota. Zuju si i druhou a jsem bos. Někdo mě však udal u domovníka. Jeho sebevědomí policajta se prodralo zástupem ke mně, a slyším, jak říká: „Chlape, tady nejste v měsitě, koukejte se about nebo vás nechám vyvést.“ „Strčte ho na půdu, ať nedělá ostudu. Bosé nohy patří na svatou půdu“. „Neboddo sklepa, ať mu vychladnou lejtká,“ smějí se přístojící. Jistě mě už poznali, že jsem to já, kdo chodil za Lídou, a teď si našli záminku, jak se mě zbavit. Měli Lídu totiž rádi. Půda mi tedy hoří pod nohama. Vtom se pozornost všech obrátila jinam, nahoru. Mám štěstí. Náhlý potlesk a „už ji nesou!“ Nesou ji dva. Tak ona se vdává, a rovnou dvojmo! Přes práh ji musí přenést, a pak už půjde sama. Ti manželé jsou příslušníci sekty antimusulmanů, která propaguje mnohomužství. Prý to už prošlo i Evropským parlamentem. Lída, jak tak sestupují po schodech, přiskočí ke mně a šeptá mi: „Budeme za tebe bojovat, abych mohla rozšířit svazek, a příště se pořádně obuž, přeče nejsi žádnéj moslim.“ A oba manželé ji k sobě přivínou. Celý dům se směje. Chodba se směje. Ti, co vyšli za práh, se zkrátka rádi smějí.

(Petr Pazdera Payne: Kolodějů, Cherm 2001)

Ilustrace: Kateřina Kabešová

SYN BOŽÍ

Roman Mazur

Zkus si na chvíli představit, že jsi Bůh. :-) Jsi čistý, spravedlivý a zároveň laskavý. Oproti tomu svět, který jsi stvořil, je pošpiněn nenávisť, pýchou, závistí, lhostejností... Způsobili to přítomní lidé - právě ti tvorové, do kterých jsi vkládal největší naději!

Co uděláš, když ti přesto na lidech stále záleží? Co uděláš, aby si tě všimli a začali brát vážně? Nechceš z nich mít loutky, takže vynecháš možnosti jako oheň z nebe, zemětřesení o síle 16 stupňů Richterovy stupnice nebo třídní zatmění Slunce - i takové kousky bys svedl!

První tvůj nápad je tento: Co kdybych vybral jednu skupinu obyvatel své země, zvláštním způsobem ji vedl a vychoval? Ostatní by pak na ní viděli, jak skvělý je život ve tvém světě! Začneš s jedním starším neplodným párem, který zachrániš od beznaděje neplodnosti. O pár desítek let vyvedeš svůj lid - nyní už velkou rodinu, skoro národ - z otroctví, ve kterém by byl bez tvé intervence vyhlazen. Ale co to? Takovou práci sis s nimi dal, ale oni se přesto většinou chovají, jako by tě nebylo!

Pak se rozpomeň, že se mezi nimi dá stále najít menšina, která se o tebe upřímně zajímá. Co kdybys zvláště vedl někoho z těchto

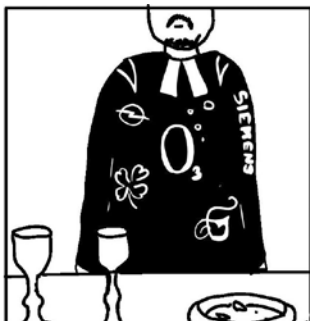
lidí? Našeptáš mu, co konkrétně ti mezi nimi právě teď vadí, z čeho máš radost, a on to vyřídí ostatním. Zpočátku jde všechno dobře. Těm, kterým našeptáváš, tvůj národ zpočátku naslouchá a nazývá je proroky. Pak si ale za pár let všimneš, že ani proroky už tví vyvolení neberou vážně.

Jsi smutný a přemýšlíš, kde se stala chyba - možná to proroci neřekli úplně přesně nebo je lidé pochopili jinak, než měli. Ještě pořád je nechceš definitivně odepsat. Ale jak to udělat? A pak tě napadne - je tady přece tvůj syn! Vyvedl se, máte se rádi a respektujete navzájem, jak to jen mezi otcem a synem je možné. Když se s lidmi setká on, bude vědět přesně, co od tebe lidem vyřídít. Zná přesně tvé plány a záměry, lásku, kterou k lidem stále chováš. Ještě jednou se pokusí získat tvůj vyvolený lid. A pokud ani jeho mise u něj nebude úspěšná, aspoň se o tobě od něj dozví všechny národy! Když se lidé setkají s tvým Synem, budou jistě stát o to, stát se syny a dcerami Božími!

To je ono - nic více už svět nemůže chtít a ty mu nemůžeš dát. Začneš to promýšlet: Co kdyby to začalo třeba v Betlémě? Tam se přece kdysi narodil David, tvůj oblíbenec... ■

božský vtipy

TG & JJ

DOPIS DRUHÝ

Eliška

Milý Šimone,

děkuju Ti za krásný dopis. Jsem ráda, že je Vaše Barborka zdravá a že jste všichni spokojení, i když asi dost unavení... My jsme v těchto dnech prožili první vážnější chorobu našeho Jáchyma. Byl v nemocnici kvůli silné bakteriální infekci a dostával infúzně antibiotika. Byli jsme s Karlem moc vyděšení, takový strach a úzkost jsme asi předtím nikdy neprožili. To vědomí, že se v tělíčku Tvého dítěte odehrává něco moc špatného, co nemůžeš ovlivnit, a ten veliký strach o něj - to bylo hrozné. Naštěstí už je to za námi, ale obávám se, že ten strach, hrozný strach se objeví znovu - kdykoliv Jáchym onemocní.

Ale raději o něčem jiném než o nemocech. Včera jsem začala číst knihu o tom, co děti nejvíce potřebují. Napsal ji Zdeněk Matějček. Řekla jsem si totiž, že i když mám pedagogické vzdělání, asi bych si něco o výchově přečíst měla. Tak jsem začala číst a začala jsem tak nějak pociťovat úzkost. Úzkost z toho, co všechno už jsem stihla ve vztahu k Jáchymovi pokazit. V knize jsem se totiž dočetla, že by dítěti nejméně do půl roku života měli jeho rodiče co nejrychleji uspokojovat jeho potřeby (spánku, hladu, něžné náruče...) a nefrustrovat ho, neboť tím v něm posilují pocit bezpečí a důvěry ve vztahu k rodičům, který je tak zásadní pro celý další vývoj. Vzpomněla jsem si, jak jsem občas Jáchyma nechala řvát v postýlce, protože jsem už byla utahaná z toho věčného chování v náručí, a dostala jsem strach, že jsem mu tím možná na celý život ublížila. A taky jsem si vzpomněla na to, že jsem ho stejně nakonec nikdy vyřvat nenechala, protože byl silnější a houževnatější než já a nakonec jsem ho s pocitem porážky vždycky vzala do náruče a chovala tak dlouho, dokud neusnul, čímž jsem se asi dopustila další výchovné chyby, neboť ve svém rozhodnutí nechat

jej vyřvat jsem nebyla důsledná, a když už jsem stanovila Jáchymovi hranice, nebyla jsem schopna je dodržet a porušila je, což je asi nesprávné. Bylo mi z té četby úzko. Pak mě ale napadlo, že teorií a zaručeně vědecky prokázaných poznatků o tom jak děti vychovávat už bylo vymyšleno hodně a že naše maminky nás podle jiné, protichůdné, avšak rovněž zaručeně odborně podpořené metody vyřvat nechávali a vůbec se dopouštěly mnohých jiných věcí, které se dnes nedoporučují. Nemyslím si, že to bylo správné, ale nevím, zda následky, které to na nás celoživotně zanechalo, jsou skutečně veliké, jsou-li tedy jaké... Já totiž stále nemám jasno v jedné věci: jsou děti, které jsou vychovávány tak, jak dnes doporučují odborné publikace, sebevědomé, samostatné a odvážné, nebo jsou drzé, oprsklé, nedisciplinované a nevychované? A co když bude takový i náš Jáchym? Bude mi také připadat takový nevychovaný, jako mi připadají děti některých mých přátel? Co když bude stejný, ale já to nebudu vnímat? Uvědomuju si totiž, že zatímco dříve, než jsem měla dítě, jsem měla na mnoho výchovných problémů jednoznačný názor a přesně jsem věděla, kde se druzí lidé ve výchově dopouštějí zásadních chyb, teď už si tak jista nejsem. To, co mi na jiných dětech připadalo nesnesitelné, budu možná za pár let u Jáchyma omlouvat. A je to tak správné? Je tohle rodičovská láska? Má to takhle být? Co když ve snaze, abych své dítě nerozmačkala, budu na ně příliš tvrdá? A jak mám své dítě vlastně vychovávat? Co když je někde nějaká lepší matka pro Jáchyma? Neměl by člověk předtím, než si pořídí dítě, projít nějakým certifikovaným kursem, kde by jej vyškolili, jak správně vychovávat dítě? Jsem zmatená... Jak to řešíš Ty s Markétou?

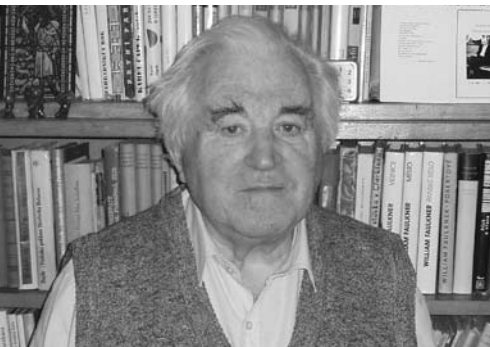
Tvá Eliška

TOHLE SE NEMĚLO STÁT!

Aleš Mostecký

*Jan Šimsa (*1929) byl v únoru 1948 v oktávě Akademického gymnázia v Praze ve Štěpánské ulici.*

Události února 1948 měly zásadní dopad na církev i na celou společnost. Jak jste je vnímal a prožíval jako osmnáctiletý mladík?

O politice se tehdy hodně diskutovalo. I na ulici vznikaly diskusní kroužky, například před vydavatelstvím novin. My ale vedli normální studentský život.

První šok pro mě byly Lidové milice, které jsem viděl pochodovat v centru Prahy s úplně novými puškami. Smrkovský jako jejich velitel v předcházejícím roce tvrdil, že zbraně nemají. Lhali nám!

Druhý šok přišel, když byl v únorových dnech před Hradem zatčen Jakub Trojan. Láďa Hejdánek včas utekl a přinesl tu zprávu do Akademické YMCA. Co teď? Půjdeme Trojana osvobozovat? Máme shánět pistole? Stejně bychom s nimi neuměli zacházet. V 18 letech to byl osobní příběh: Co já mohu udělat?

Nejotřesnější pak pro nás byla smrt Jana Masaryka, 10. března 1948. Krátce před tím jsme na gymnáziu založili studentský výbor, jehož zástupce měl být v akčním výboru. Byla to pro nás morální otázka, zda výbor tvořit nebo ne. Rozhodl argument udělat něco pro školu. Aby se tam nedostali hysteričtí radikálové. Aby nikdo ze studen-

tů nebyl vyloučen, aby ani nikdo z profesorů nemusel odejít. Nikdo odejít nemusel, to byl úspěch. Po smrti Jana Masaryka ale bylo jasné, že se s novou linií nedá spolupracovat. Byli jsme první maturanti po únoru, mohl jsem se pak vymluvit na přípravu k maturitě, což mi umožnilo vzdát se funkce ve výboru.

Studenti byli převážnou většinou proti „únoru“. Tohle se nemělo stát!

Řešili jsme otázku, zda může evangelík jít na nedělní brigádu, když se v neděli nemá pracovat. O tom se mluvilo i ve sdružení. To byly naše tehdejší otázky, ne komu to slouží. Bylo potřeba zorganizovat brigádu v sobotu odpoledne. V sobotu dopoledne se totiž chodilo do školy a do práce.

A po maturitě?

To byly moje nejdelší prázdniny. Byl jsem na brigádě na Šumavě, u Kvildy. Tam byla možnost útěku do Bavorska. Velmi se o tom mluvilo. Nechtěl jsem utíkat.

I na bohoslovecké fakultě, tehdy Husově, vznikl akční výbor - předsedou byl Jaroslav Ondra. Vedl rozhovor s uchazeči při přijímacích zkouškách. „Jakým způsobem jste vedli biblické hodiny v Akademické YMCA?“ To byla jeho jediná „politická“ otázka, kterou jsem dostal. Pokud vím, všichni byli tenkrát přijati.

Už od konce 40. let se komunisté snažili zatlačit církev na okraj společnosti nebo je úplně vymazat?

To je pohled normalizační, ze 70. let. Po roce 1948 byla jiná situace. Komunisté měli představu o morálně politické jednotě lidu. K tomu chtěli využít i církvi. Faráři měli doporučovat svým „ovečkám“ vstup do jednotných zemědělských družstev. Někoho se jim podařilo ke spolupráci získat, ministrem byl např. kněz Plojhar.

Ovšem v roce 1949 byly přijaty nové církevní zákony, které narušovaly katolickou

hierarchii, a došlo i k zavedení „státních souhlasů“. Před volbou nebo před jmenováním do funkce musel dotyčný získat souhlas od úřadu. To katolíkům vadilo a vedlo je to do konfliktu se státem. A platy duchovních měl na starosti ONV nebo KNV.

Nás nejvíc zasáhlo zrušení YMCA i Akademické YMCA v roce 1950. Podařilo se nám převést letní lesní brigády nejprve pod fakultu a pak pod církev. Ostatní činnost jsme zachránili ovšem jen v omezené míře. Tak od druhé poloviny 50. let probíhaly ekumenické semináře v Jirchářích, dokonce ve spolupráci s katolíky, pod záštitou J. L. Hromádky, později J. B. Součka.

Byl jste na vojně? To se dnes většiny mladých mužů vůbec netýká. Byla v té době armáda pod politickým tlakem?

Já jsem narukoval v roce 1952 nejprve do pěchotního učiliště, pak jsem byl přeřazen k ženistům v Brně. A pak jsem byl překvapivě v lednu 1953 převelen k PTP v Komárně na Slovensku. S „pétépáky“ jsem se dostal na osm různých míst. Památná byla farářská rota v Hájnikách v Zvolena. Jediný evangelík tam byl Trojan. Z katolíků budoucí biskup Liška nebo pozdější profesor Karel Floss a řada řeholníků. Tehdy jsem získal jiný pohled na katolíky. Považovali mnohé své uvězněné kolegy a emigranty za neodpovědně jednající vůči církvi. Nebyli pro Plojhara, ale ani pro nějaký antikomunismus. Řešili jsme otázku, jaké meze má odpovědnost křesťana za svět. A nakolik se má farář přímo účastnit politické práce nebo i vřavy.

Na konci vojny jsme při rušení PTP dostali do ruky i samopaly. Ale já dostal navíc žloutenku a poslední měsíce strávil po nemocnicích. Propustili mě nedoléčeného. Ale mělo to i svá pozitiva. Získal jsem jistou ostřílenost, praxi v manuálních pracích a pověst ne prorežimního člověka.

V roce 1953 zemřel J. V. Stalin a krátce na to u nás i K. Gottwald. Bylo to spojeno

s nějakými nadějemi na změnu?

To byla velmi důležitá doba. V březnu zemřeli asi 14 dní po sobě. My jsme první úmrtí prožívali s Trojanem v Hájnikách. Z rozhlasu v jídelně hlásili patetickým hlasem o smrti Stalina. Nikdo tomu moc nevěnoval pozornost. Zase nějaký sovětský funkcionář umřel, ani politruců to neposlouchali, jen my dva. Pro nás to byla doba velkého dojetí a napětí, otřes byl na spadnutí. Trvalo to ovšem tři roky, než se to projevilo za Chruščova po XX. sjezdu KSSS.

Lze srovnat dopad komunistického tlaku na různé typy sborů?

Už od roku 1945 se u nás uskutečňoval přechod k socialistické ekonomice. Bylo nutné osídlit pohraničí, začaly se znarodňovat velké podniky, omezoval se vliv nadnárodních společností. Vážný problém začal na venkově kolektivizací zemědělství.

Kolega Jan Dus se počátkem roku 1952 zptal J. L. Hromádky, proč se nezastane evangelických hospodářů, kterým berou statky. Odpověděl vážně v tom smyslu, že polnice evangelia musí znít jasně. Otázka soukromého majetku nebo osud jednotlivců by vnesla falešné tóny.

Venkov byl postižen sociálně, měnila se jeho struktura, hospodářsky se něco pozvedlo, něco upadlo. Duchovní dopady se lišily. Záleželo na typu sboru. Třeba do klášterského sboru přišly rodiny přestěhované jako kulacké. Bylo to značné posílení sborové práce. Byly ale i tragické případy: dlouhodobá věznění, nucená přestěhování, lidé, kteří umřeli ve vězení, opuštěná hospodářství. Lidé to nesli jako každé jiné neštěstí, ta politická stránka věci nám unikala. Pochopili jsme ji až později.

Děkuji za rozhovor.

ONV - Okresní národní výbor, KNV - Krajský národní výbor (stupně „samosprávy“)

PTP - Pomocné technické prapory (vojenské útvary nucených prací pro politicky nespolehlivé ke službě se zbraní) ■

OSTRAVO, SRDCE RUDÉ!

Jan Zálešák

Ostravská radnice

Ostrava jakožto 3. největší město ČR je dnes stále považována za průmyslovou oblast, kde je všechno špinavé, škaredé a smrdí...

Přátelé, sestry a bratři – není tomu tak. Nesmrdí, není škaredá ani špinavá. Ba právě naopak, Ostrava se dnes stává městem plným rozvoje, zábavy a je nyní nejzelenějším městem ČR. Avšak dříve než se pustíme do prozkoumání Ostravy, připomeňme si alespoň základní pravidla mluvy v tomto městě. „Tuž, mluvy se tu kratce a po ščřždďň se da va zásadně tvrde y... například: hřych.“

Nyní se již můžeme se znalcem Ostravy, místním rodákem, nebo panem Havýřem pobavit o tom, co zde lze zažít. „Mladežy, estli chcete vědet, kaj tu zajít, tuž je jasna volba zafarat do černouhelných dolu.“ Ostrava má hornické muzeum a též zpřístupněné těžební věže dolů, které jsou již zařazeny mezi památky. Obdivovat je lze přes den zevnitř a v noci pořídít fotografie nasvícených věží či vysokých pecí, které se skrývají v ocelářské části Ostravy tvořící nevídaná panoramata.

„A tuž, hned byt vama, bych se podíval na haldu, když tu mluvyme o tym uhle.“ Při cestě k haldě můžete projít centrem Ostravy a vidět zde rekonstruované secesní domy, vodotrysk vyvěrající přímo z dlažby uprostřed náměstí, červený cihlový evangelický kostel, před radnicí můžete narazit na bronzovou sochu Ikara, o které zpívá Jaromír Nohavica a mnohé další nesčetné zajímavosti. To vše lze spatřit také z vrcholku radniční věže, která je největší radniční věží v republice (vstup pro studenty 10Kč ;-).

„Tu u kostela ješť vyhlášeny stanek s hamburgerami“. Ano, to je pravda, pane havíř. Stojí za to se posilnit před výstupem na haldu. „Tuž ja.“ Ještě ale než se k ní dostanete, procházka Vás zavede na výstaviště, kde na Vás čeká areál MINIUNI. Jsou zde zmenšeniny slavných architektonických a památkových staveb EU, stejně jako zmenšená realizace 7 divů světa.

Architekturu lze také obdivovat na o kou-

Stezkoostrovský hrad

sek dále stojícím Slezskostravském hradě, který je pověstný tím, že vlivem hornické práce v podzemí klesl o 17 metrů. „A keho nebavy architektúra, ten si tu po cestě na haldu najde aj tank.“ Jistě, i první československý tank, který vjel do Ostravy, má své čestné místo.

„Teď konečně se vyštrachame na haldu.“ Aby bylo jasno, halda je velká hromada více méně sypkého a nežádaného materiálu (hlušiny), který vzniká při těžbě uhlí. Ostravská halda Ema tvoří druhý nejvyšší bod Ostravy a v je-

jmí nitru je díky neutuchajícímu prohořívání horniny cca 1500°C. Díky tomu na ní roste teplomilná vegetace a žije zde stepní fauna. „Čiže tam nezapomenete žádné zvýře, stačí sejít zase dolu a jste u Z00.“

Ostrava toho nabízí ještě mnohem více. Parky, lesy, místa k odpočinku i místa pro radostné křepčení, jako například proslulou Stodolní ulici. Stojí za to přijet se sem podívat a zjistit, že Ostrava je dnes skutečně nejzelenějším městem republiky, které má co nabídnout. ■

Když nastoupíš do špatného vlaku, (*viz tajenka*) chodbou v opačném směru.

Dietrich Bonhoeffer, teolog (1906-1945)

K S R N K K L E H E N O C H S Ů L M
 N O E É Í E L Í Š A Z E M A T O U Š
 V A F L E Á Š U H P L E P É T M J O
 A A F O A G E U S O A A C U R A E A
 K O E S L H M A M Š R L C H L Y K L
 K B O B R A T R S T V O Í H I T I P
 A O H S A I A B D O N L L R A E Í A
 M A N A R Z A B U L Ó N A S R S L K
 O Z O A Ó B A B E L Ě K O N E V Ž A
 S E B D I E T R I C H K T Ň P V E S

BONHOEFFER

BRATRSTVO	HENOCH	ABDON	SELAH	KAFÉ	TMEL
DIETRICH	KOFLÍK	AGEUS	VAFLE	KARI	LÍH
EZECHIEL	KOFOLA	BAZAR	VESLO	KEŠU	NOE
APOŠTOL	MATOUŠ	ELÍŠA	ABEL	KLUS	SŮL
HALACHA	PULTÍK	KONEV	AMOS	MANA	ŠOA
KOSATKA	SATIRA	LUPEN	ATAK	OMÉR	TIP
ZABULÓN	ŠPALÍR	NAHUM	BOAZ	PERA	VAK
ALPAKA	TRAPAS	PÍSEŇ	DÓZA	SOJA	VES

Řešení z minulého čísla: Pochybnost není opak víry, je to jeden z prvků víry. P. Tillich

MELMAC SPACE ORCHESTRA

Kateřina Řehořová

Koncem listopadu se v Olomouci v klubu 15 minut představila hudební skupina Melmac Space Orchestra. Kdo se za tímto tajemným názvem skrývá?

Kapela pocházející z Letohradu cestuje po českých i moravských klubech již šest let. Ačkoliv vám na požádání odmítají přesně zformulovat, k čemu žánrově inklinují, zkušenější ucho rozpozná, že se jedná o chutnou směsku funkky a jazzu lehce šmrncnutých rockem nebo soulem. Název vznikl podle planety, z níž pochází chlupatý mimozemšťan Alf. Hudební sestava se skládá z bicích, popřípadě jiných perkusí, elektrické kytary, baskytary, kláves, trubky a samozřejmě zpěvu. Pro názornější představu o vymezení stylů, v jejichž rámci se skladby pohybují, bych zmínila -123 minut, Monkey Business či některé kousky ze starší tvorby anglické The Cat Empire, a to zejména právě díky trubce.

Koncert v Olomouci potěšil hlavně milovníky jazzových a funkky prvků, skupina však experimentuje i s jinými žánry a nebojí se zabrousit ani např. do rapových vod ve španělsky zpívané písni Zacatecas. Skladby Nicotine nebo Perfect Time Is Gone patřily rovněž k povedeným soustům z meziplanetárního menu, které Melmac Space Orchestra svému teprve vznikajícímu olomouckému publiku servírovali.

Na kontě má tato amatérská kapela tři dema čítající jedenáct písní, celkem jich už však složili více než dvě desítky, hudbu i texty si komponují sami. Mohou se pochlubit účastí v soutěži CocaCola Pop Star 2007, kde se probojovali až do pražského finále mezi deset nejlepších.

<http://www.melmacspaceorchestra.com/>

<http://www.myspace.com/melmacspaceorchestra>

STŘÍPKY Z KULTURY

Olcha Richterová

Začínáte už přemýšlet, kam za deset měsíců přilepíte nálepku „Kniha roku“? Loni mnozí oblízali prsty po Zmeškalově Milostném dopisu klínovým písmem a Ryšavého Cestách na Sibiř či se příznivě tvářili na dokončené čtyřdílné Dějiny české literatury 1945–1989. Ale znovu: jak si vybrat, co mi bude chutnat? Bylo to stejné už za Čapka a odpovídal takhle: „Někteří se ptají, jak se toho dovtipiti, co je dobrá literatura? Těm tedy možno odpověděti tolik, že toho se lze nejúspěšněji dopídití především dobrou četbou.“

Silně pochybuju o tvrzení, že Ježíš je normální, režisérka Nvotová ale nejspíš taky. Podobně i rockoví hudebníci nemůžou být v pořádku, natož když se za svoji muziku nechali zavřít, že. Stoppardův Rock 'n Roll o Plasticích už druhým rokem rozeznává zlatou kapličku. To v Brně nově na provázku tahají Hamleta a v Českých Budějovicích baletí Peer Gynta. Ne tak v Ostravě. Tam vás lapí Sváry zření. Cože?! ANO! Skvosty za čtyři miliardy, fazety modernity, vření v českém výtvarném kotli. Výstavou se můžete prosvářet do konce února. To v Hradci se řeší, co to je portrét - autoportrét, dialog - monolog, veřejné - intimní, viditelné - neviditelné... AUTOPORTRÉT proveze napříč minulým i tímto stoletím i bez automobilu a automatických pomůcek. Janu Palachovi zazpíval Bohdan Mikolášek a Spirituál kvintet.

Ilse Reiner-
Eichnerová:
Očima dítěte
2008

„Při náboženství byla švanda. Já jsem vůbec neuměla číslovky, a tak jsem se pojistila slovníkem v lavici. Léba na štěstí to nepozoroval. Jenom aby ho nenapadlo mě ústně zkoušet.“ Obyčejný dívčí deníček? Když on byl psaný od května do září 1942 Židovkou Ilse Eichnerovou. Dnes nám to jméno zní cize, ale nemyslete si, její mateřštinou byla čeština a kromě hebrejštiny plavala i v jiných jazycích: „Kompozice z němčiny dopadla mizerně. Dostala jsem pětku. Ani nevím, jak to.“ V deníku se na rozdíl od např. deníku Anny Frankové dočteme právě o takovýchhle obyčejných školních starostech, Ilsa se důkladně rozepisuje o tom, co měli k jídlu, a jen jakoby mimochodem jsou zmiňovány odjezdy příbuzných a známých: „Ráno jsem pomohla v kuchyni s brambory a pak jsem šla na Floru k tetě Steli. Oni jsou v transportu. Hned jsem jim jela do Záběhlic pro krabici. Potom jsem seděla a pletla.“

Deník si Ilsa začala psát až v pražském sirotčinci. Do něho přišla poté, co jí v důsledku útrap v koncentracích zemřeli oba rodiče – o ni se během jejich věznění starala jedna hodná paní. Terezín a Birkenau/Osvětim Ilsa přežila jen zázrakem a po válce, r. 1946, odjela do Ameriky. To vše je nastíněno v úvodní části knihy a deník je tak zasazen do kontextu celého života. Dobové fotografie či reprodukce maminčiných pohlednic z Ravensbrücku, kde vás předtíštěný formulář upozorní, co vše se nesmělo psát a posílat, dál přibližují ty, kteří tím vším museli projít. Ilsin příběh ale má i jistý „happyend“ – po válce ji vyhledali v nemocnici a vzali k sobě domů známí, evangelická rodina Lukášových. Na rozdíl od mnohých jiných tak Ilsa nejen dostala zpátky těch pár schovaných rodinných šperků, ale hlavně se k ní někdo zachoval s láskou vpravdě křesťanskou. U Lukášových také válku i léta následující přežil její deník.

Knihu je možno objednat u jedné z dcer Lukášových na adrese:

eva.zarska@seznam.cz

POZVÁNKA DO JEDNOHO SVĚTA...

Ester Hubená

Jeden svět nestačí? Ale stačí, zvláště když je tak rozmanitý jako ten náš. Hledat společné i rozdílné na Zemi je i jedním z úkolů filmového festivalu Jeden svět. Žhavé hollywoodské trháky (z opravdu jiného světa) tady ale nenajdete. Zato vás čekají dokumentární filmy z celého světa rozebírající témata blízká i vzdálená. Dokumenty se budou týkat uplynulých 20 let demokracie ve střední Evropě, integrující se Evropy i zajímavostí Afriky. Dle uplynulých ročníků festivalu se dá očekávat kvalitní nabídka filmů, které nechtějí změnit svět, ale jen upozornit na zajímavé, ale někdy i bolestné okamžiky v osudech lidí nebo zemí. Nemusí to být zábavné, ale vždycky je to poučné, proto by kina v tu chvíli neměla být poloprázdná (pro premiéru romantické komedie ve vedlejší sále platí opak). Takže kdy a kde? 11. - 19. března v Praze, ale Brňáci a Ostraváci a všichni ostatní nezoufejte, v dalších šesti týdnech bude přehlídka putovat po mnoha českých městech. Abyste to náhodou neprošvihli, podívejte se na program festivalu zde: <http://www.jedensvet.cz>.

POSTAVME ŠKOLU V AFRICE

Školáci z vesnice Chefe Kotejabessa v okrese Awassa na jihu Etiopie mají důvod k radosti. Díky pátému ročníku sbírky Postavme školu v Africe, do které přispívají čeští dárci, totiž vyrostla škola pro dvě stě dětí i v jejich vesnici. Do sbírky, kterou organizuje Člověk v tísni ve spolupráci s Junákem, darovali Češi vloni dva miliony korun. Takže kromě školy v Chefe Kotejabessa, jež stála i s vybavením 1,2 mil. Kč a je devátou Čechy postavenou školou v této zemi, vyroste v Etiopii ještě jedna nebo dvě další školy. Kéž bychom si vzdělání vážili více a neváhali do něj investovat i my. Na pomůcky a vybavení školy v Chefe Kotejabessa přispěli ve sbírce ještě před jejím postavením tamější obyvatelé, a to byla vloni v oblasti tak velká sucha, že si mnoho rodin mohlo dovolit jen jedno jídlo denně.

AMERICKÝ PREZIDENT ZAVŘE VĚZNICI GUANTÁNAMO

Den po slavnostní přísaze oznámil nový prezident USA Barack Obama uzavření věznice Guantánamo na Kubě. Věznice, v níž bez řádné obžaloby čekají na soud a procházejí výslechy spojenými s mučením desítky podezřelých z teroristických útoků, by měla zavřít své brány do jednoho roku. Problém nastává s umístěním současných vězňů, kterým podle amerických úřadů hrozí v zemích jejich původu stíhání a výslechy. Tak jako tak, je dobře, že se do plnění svých předvolebních slibů vrhnul dříve, než je lidé stačili zapomenout. Jestli se mu podaří prosadit zdravý rozum a cit ve všem, co bude řešit (a že toho není málo, od vojenských operací v Iráku až po světovou finanční krizi), snad se budeme na zprávy v televizi i těšit. Pochvalu si už zaslouží i minimálně za rozhodnutí o Guantánamu.

PAPEŽ BENEDIKT XVI. VYSÍLÁ NA YOUTUBE

A je to tady. Nejen že na YouTube.com najdeme klipy hudebních kapel nebo z rodinných oslav či srazů s kamarády, od ledna na těchto stránkách můžeme sledovat i papeže. V oficiálních „klípech“ si nejen katolíci můžou poslechnout (a zhlédnout) proslovy papeže i zprávy z Vatikánu. Spuštění dalšího kanálu oficiálních informací o Svatém stolci bylo v minulém měsíci už druhou dobrou zprávou pro české katolíky. Ta dřívější hovořila o plánu papeže navštívit na podzim tohoto roku Českou republiku.

V OSTRAVĚ OTEVŘELA ADRA NOVÉ DOBROVOLNICKÉ CENTRUM

Nové dobrovolnické centrum, které navazuje na spolupráci frýdeckomísteckého dobrovolnického centra se sociálními a zdravotnickými organizacemi, otevřela ADRA i v Ostravě. Jeho prostřednictvím mohou dobrovolníci například navštěvovat nemocné nebo sociálně znevýhodněné děti či seniory v nemocnici nebo v domovech pro seniory. Více informací lze získat na webových stránkách www.adraostrava.cz. Další dobrovolnická centra provozuje ADRA také v Českých Budějovicích, Prostějově, Praze, Valašském Meziříčí, Zlíně a zmíněném Frýdku-Místku. Darovat svůj čas je obohacující pro obě strany. Dobrovolnictví se přitom v našich končinách docela rozšířilo, ať už jde o návštěvy starších lidí v nemocnicích nebo hospicích nebo třeba plavání s dětmi. Místa, která tyto aktivity zprostředkovávají, se v době internetu hledají poměrně snadno. Až se někdy budete nudit, zkuste třeba popřemýšlet o jiném způsobu trávení času.

zdroj: clovekvtsni.cz, www.lidovky.cz, www.ihned.cz, www.adra.cz

Z CENTRA

V Brně na „zelené faře“ se v pátek 7. března uskuteční porada předsedů Seniorátních odborů, Celocírkevního odboru mládeže a Oddělení mládeže. „Další protivné zasedání“ si asi řeknete. Možná. Ale také je to příležitost posdílet zkušenosti z jednotlivých seniorátů, postěžovat si nebo se pochlubit a třeba i najít řešení pro nějaký problém, co vás tíží. U nás totiž není systém seniorátních církví... Jsme jedna církev, jedna evangelická mládež s mnoha tvářemi. A tyto hezké tváře se vyplatí spatřit. Třeba na sobotní poradě delegátů - trocha zasedání, volba synodálů a pár zpráv o činnosti mládeže na celocírkevní úrovni. Ale ještě lépe tyto tváře mohou vypadat na po-poradním bowlingu. Tak jaký seniorát nejlépe koulí? Po bowlingu je připravena krátká přednáška – inspirace, jak může vypadat práce s mládeží. A protože nocleh ze soboty na neděli bude také zajištěn, setkání delegátů mládeže můžeme zakončit společnými nedělními bohoslužbami.

20. - 27. 2. Kurz pro mladší mládež v Křížlicích. Kurz povede Milan Balahura, přednášet bude Marie Medková a Lukáš Maláč.

ZE SENIORÁTŮ

28. 2. Turnaj v sálové kopané O POHÁR OREBITŮ. Místo konání: Třebechovice pod Orebem ZŠ Na Stavě. Zápisné je 550Kč/tým. Začátek 10:00. Přihlašovat se je nutné předem na email mladezhk@seznam.cz Máte jedinečnou příležitost postavit svůj tým, přijet, zúčastnit se a vyhrát!

20. 2. – 22. 2. se koná Zimní setkání nejen horácké mládeže na evangelické faře v Třebíči. Téma setkání: “Farářův týden na vlastní kůži”. Program připraví mladá a sympatická farářka Jana Špinarová.

20.-22.3. KONFÍCI - víkend pro konfirmandy, starší děti a mladší mládež Královehradeckého seniorátu. Místo konání: sborový dům v Tisu v Orlických horách. Speciální akce určená především mladším ročníkům - společný program, hry, písničky ze Svítáku, ztišení, noví mladí kamarádi... Možná bude i snít!

27.2. - 1.3. Jarní akce (nejen) Chrudimského seniorátu v Hradišti. Zváni všichni, kteří mají rádi přírodu, zpívání, cestování nebo se prostě chtějí potkat.

28. 2. od 17:00 zveme všechny zpěvumilovné do Kolína na Zpívání, aneb pane, pojďte si zazpívat, tentokrát pod taktovkou Míly Esterleho.

Více informací naleznete na webech mládeží jednotlivých seniorátů.
Rozcestník: <http://www.evangnet.cz/cce/mladeze>

BRATRSTVO

roč. 50/2009
číslo 2

Bratrstvo, evangelický časopis pro mládež.

Vydává Synodní rada Českobratrské církve evangelické.

Grafická úprava: O. Fikejs, sazba a technická redakce: Jitka Čechová

Adresa redakce a administrace: Jungmannova 9, 111 21 Praha 1,

e-mail: bratrstvo@evangnet.cz, tel: 224999273

Stránky na internetu: <http://bratrstvo.evangnet.cz>

Celoroční předplatné 200,- Kč, jednotlivé číslo 20,- Kč. Vychází 10x ročně.

Tiskne Sprint servis, Praha 6. Přídělené registrační číslo MK ČR 5092.

ISSN - 1213-9351